

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

ESPIRITISME.

Es botons comensavan a fé una competència massa descarada a n'el Dimoni; y còm ja no hey havia botó que no volgués tení sa séua ànima, de mòdo que casi no li quedavan ànimes per éll, va essè precis fé botons de baña, qu'es gènero que còm més abunda, més seña dona de que ses ànimes van allòura. Tot té, emperò, ses séues dificultats: amb s'aplicació de ses bañes en es botons, quedàren tantes ànimes sense empleo com si hagués entrat un ministèri nou; y ventsè precisades a cercá un altra *vicendo*, se refugiaren dins es canons d'artilleria: de llavò ensá es canons ténen ànima, y el señó Krupp ocupa molt justament, dins sa mitologia des sigle XIX, es lloch que correspon a un des Déus més benefactós des pòble.

D'axò resulta que s'ànima ha arribat a tení un ús, una ocupació, y un paradero tan ordinaris, que nòltros homos ja tenim a ménos mantenirla en es nòstro servici; y hem determinat baratarla amb un'altra còsa que fassa més mudat, y qu'estiga més a s'altura de sa nòstra època. Dexém, ydò, que ses ànimes de poch més ó ménos, muntades a l'antiga seguescan en s'ocupació santa de servá es calsons, ó de repartí metralla, però nòltros modèrns filosòfs, persones il·lustrades que venim a essè, modestia euréra, ets *atxeros* de sa civilisació, regalèm s'ànima en el Dimoni, y armemmos d'un esperit.

Axí quedá convengut y declarat per un congrés de sábis reunits no ha molts de dies dins un nou *Partenon* situat entre Palma y es Pont d'Inca; y si bé es veritat qu'en aquella fèsta de *Minerva* hey hagué qualque *Pericles* que va tení s'atreviment de fèrmos creure qu'hey ha Déu, y que s'homo (y supòs que també sa dòna, encara que no'u digués) té una còsa que li diuen esperit, en camvi no faltàren varios *Tucídides* que, més ben avenguts amb sa magestat des lloch y en ses aficions des concurs, sor-

tissen en defensa des sentit comú y de sa verdadera filosofia, demostrant còntres y dos son cinch, y amb uns arguments que resistexan tota discussió, aquest parey de frioleres:

1.ª Que no es vè qu'hey haja més ànimes que ses des botons.

2.ª Que ni ànima ni esperit, s'homo no té més qu'una pedra foguera dins el còs, per mèdi de la qual, y gracies a un còp que li péga de tant en tant es fogué de sa matèria, surt un'espira qu'es sa que pròduhex es moviments, ses sensacions, es judicis, ses idèes, ses passions, y tota quanta manifestació, ets aubarcochs d'en temps primé, atribuhian a s'ànima.

3.ª Que la tal anima no era mes que una paparrutxa inventada p'es qui un temps passavan per sábis, amb s'objècte de porè contestá qualque còsa a n'es qui los preguntavan sobre es mistèri de sa vida.

4.ª Que desde que queda demostrat que sa matèria basta per tot, *hasta* per fé hoñs, no necessitam s'ànima per rès y mos podem passá sens'èlla.

5.ª Qu'un verdadé sábi, un filosòf de qui fa fé, un doctór il·luminat (encara que no sabem si té més de *doctor* que d'*il·luminat* ó vice-versa) un homo dotat de ciència infusa, sense necessitat d'estudis que fan pèrdre es cabeyes, ni de llibres que fan sòn, ni d'Universitats que no més enseñan lo qu'escriuen quatre xarradós, ni de cursos que parexan cambres; sense més principis qu'es des *banquetes*, y sense més eynes qu'un tirapèu y una lena, pòt descubrí, demostrá y declará per pròpia autoritat, que Déu es un'altra invenció ridícula y absurda; qu'una còsa tan petita còm es un ser que no se veu ni *siquiera* amb microscòpis, no es possible qu'haja creat una còsa tan gròssa còm es el mon, perque no hey ha cap fiy que surta més gran y més gròs que sa mare; y que creure en Déu es una creència innecessaria avuy que ja tenim per còsa evident que'l mon, y es sòl, y ses estrelles, y tot quant forma l'Univers, ha estat fét bufent y fènt ampolles.

Cada un d'aquests principis funda-

mentals de sa nòva ciència, que desde es santuari august de s'Hostalet d'En Cañelles ha de difundí sa llum, sa veritat y sa redenció per tota s'isla.... ¡isla venturosa! de Mallorca, va tení sa séua exacta demostració. Que no hey ha Déu ha d'essè còsa molt certa quant mos ho assegurá baix de sa séua paraula un jove que solament per modèstia degué dí que no sab de rès, que rès ha estudiat, y qu'èll sòls es un obré consagrat tota sa vida a cumplí aquell refran que diu: «Qui es sabaté, que fassa sabates.» Que s'ànima no existeix heu hem de creure per forsa, quant un fadrí predilecta de mèstre Hipócrates va fé una declaració importantíssima, una declaració que sobre tot te es merit d'essè nòva, que may haviam sentida, y que mos va fé obrí uns uys còm uns salés: mos digué que'n cap de ses séues numerosos autòpsies, havia trobat s'ànima dins es cadáver. D'un metge sabiam que l'havia cercada fènt operacions anatòmicas a vius, y qu'havia renunciat a trobarla quant es seu confés li fé observá qu'hey ha animals a n'es qui no se pòden veure ses bañes encara que siga molt segú qu'en ténen. Però s'investigadó que mos ocupa ha duyt es seu trabay més envant; l'ha cercada fènt anatomies a mòrts, y ni l'ha trobada dins cap, ni ha encontrat es siti ahont estava aposentada. Queda, idò, plenament demostrat que s'ànima es una embusteria, amb tanta més rabó, quant tothòm pogué observá que s'orador de s'Hostalet, méntres axò deya, estava més sério que el Pare Bestard.

Tocava ja es seu torn a un'altra veritat no ménos important que ses demunt dites. Negat Déu, y suprimida s'ànima, faltava prová que si s'homo pipelletja lo matex que se monèa, y parla lo matex qu'es llòro, y alena lo matex qu'es mul, es perque es mul, y es llòro, y sa monèa, y s'homo, y tots es demés animals, ténen, com es rellòtjes de butxaca, un esperit. Doná esperit a n'ets homos (y a ses dònes, que també n'hi havia) reunits a s'Hostalet d'En Cañellas, ja era anarlós per ses séues; que tan il·lustre auditori no podia descon-

xa que sa glòria y es saborino de sa nòstra època descansen entre dos esperits: s'esperit d'indústria y s'esperit de ví. Per fòrsa havia d'essè aplaudida una notícia que si tenia poch d'espirtual, tenia bastant d'espirituosa. Qu'estam venturósament baix de s'impèri d'ets esperits es còsa que no té dupta: à tot li treym s'esperit per emplearlò amb sa nòstra salut y regalo; y desde s'esperit d'enclitá amb que mos curam es mal de caxal, fins à n'ets esperits inquiets, amb que curarém, si Déu ho vòl, es mals de sa societat, tots ets esperits estan destinats à fè en lo sucesiu sa felicitat de sa rassa humana. Y en veritat, s'invenció de s'esperit es més útil y profitosa que sa de s'ànima. ¿Qu'en teniam, tan matex, de s'ànima? ¿Quin profit en treym de creure que s'ànima des nostros pares, des nostros fíys, disfrutava en el Cèl es premi de ses séues virtuts en vida, y qu'allà mos reuniriam à ella per tota una eternidat si sabiam imitar-la durant sa nòstra peregrinació per aquest mon? ¿Qu'en treym des consòl de resá per ses ànimes de ses persones més estimades, si tan matex no sabem si heyaurá qui rès per ses nostres?

Val més que ses ànimes del Purgatori hajan estat suprimides per ses ànimes de pèga, y que inventats ets esperits, puguen posá à ses nostres órdes tots es des millions de criatures qu'han habitat ántes que nòltros aquesta gábia d'orats que diuen mon. ¿Quina còsa més gran no es, verbi gracia, que jò, que som un pòbre dimòni, petit còm una formiga, puga fè vení s'esperit den Napoleon I a fermé quatre jiscos devall sa taula? ¿Quin gust no es per tú, curios lector, porè aficá s'esperit de ta mare dins es còs d'una somèra que cada dematí vénega cariñosament à bramá devant es téu portal mentres se déxa trèure un tassó de llét? Desenguenemmós: esperits era lo qu'haviam de menesté: sa fè, ses creències religioses, es miracles, tot lo que mos venia de *lo alto*, tot axò eran supersticions ridicules, invencions estrambòtiques, preocupacions impròpies de persones il·lustrades; però axò d'ets esperits ja's altra còsa més sèria, perque los enfoñam dins ses cames de sa taula, y d'allà no los dexam mòure fins que mos han prestat es séus servicis. Esperits, esperits, y no ànimes era lo que necessitavam: fèntnos, còm diuen es francesos *esperits forts*, tendrem dónes esperitades, y quant mos casarem, en lloch d'essè, marit y mullé, dues ànimes dins un còs, serem dos esperits dins una botella; y es dia d'els mòrts, en lloch d'aná en es Cementéri, anirem en es sallé.

Faltava sa demostració experimental de s'existència d'ets esperits, perque després de tres hores de disertá sobre tan profundes filosofies, ja's feya necessari un rato de *saynete*. No faltá, qui, per disimulá tal vòlta se matexa curio-

sidat pueril que picava à casi tots es concurrents, va dí molt formal qu'aquell congrés il·lustrat de filosòfiques llumaneres, no podria doná es séu fallo en tan singular Certámen, si ets apòstols de s'Espiritisme no cumplian prònte sa segona part des séu programa, ó sia s'ofèriment de fè fè quatre habilitats à mitja dotzena d'esperits. Sa proposició va essè ja's de ralió! ben acuhida, y al instant posáren má à l'òbra. Ja teniam *medium*: ja hey havia ses taules apareyades: ja tot estava dispòst. Nòltros, humils espectadós, donam fè de qu'hey vérem tot molt bé: vérem fè contorsions à qualqué apòstol; vérem ses convulsions des *medium*, vérem ballá una taula, vérem esclafits de riayes que feyan quatre ignorants incapassos de creure rès, vérem..... no, casi vérem ets esperits: tot heu vérem. Lo únich que no vérem fonch es Comisari de policia ó En Magárras de l'Hospital. Entretant s'impaciència des públich aumentava: cinchcentes persones que s'empeñian per poderhó veure de més pròp, produhian un bordell que feya necessaria à n'es President na Bárbara de La Sèn en lloch de sa campaneta amb que volia imposá silènci. Tot estava à punt: sòls faltava qu'ets esperits se presentassen; però ¡oh! desgracia! quant forem à s'estreña, mos trobárem en qu'ets esperits, amb tant de bogiòt, no se porian sentí; y va essè precis dá per terminada sa sessió, y afluxarmós des *saynete*. Còm no estám en temps de tomátigues, no lenguéran es concurrents ni *sisquiera* es consòl de ferhi un ensiam; però en camvi tenim s'esperansa de que se pròxima sessió anirá més bé, perque aquesta vegada, per poderse sentí, maldament hey haja renou, ets esperits se presentarán amb oreyes.

ALIQUID.

DUPTES.

Aquest mon es un camí
Que quant naxém comensam;
Que quant morim acabam
Tota la vida ananthí:
Y no se pòt consegüí
Ni se conseguirá may
Aturarsé un curt espay,
Perqu'una fòrsa admirable
Mos empeñy sempre incansable
Sens tení gens d'aturay.

¿Ahont còm à desbocats
Mos n'anam sense volé?
¿Ahont deuen dirgirse
Ets hòmos tan aviats
Que may estan aturats,
Ni en reposá, ni en dormí,
Y, sempre fènt via, axí
Passam jovintut, veyès...?
¿Qui es mistèris ha comprès
De nòstron viure y morí?

¿Nòstron clar enteniment,
Sa nòstra pénsa valenta,
Nòstron còr que's pit calenta
Han de viure eternament?
¿O arribará un moment
Qu'amb el còs tot finirá?
¿Sa tomba tot heu clourá?
¿Rès pús queda qu'un trist viure,
Un pòch de plorá y de riure?
¿Sa mòrt tot so'n ho durá?

¿Y quant un fíy pèrd son pare,
Un amich, son companó,
S'objècte de son amó,
Una desgraciada mare...
Será una còsa rara
Que, en el Cèl sos uys alsant,
Cregan, ben segús estant,
Qu'aquells per qui tant suspiran
Son à un lloch desd'ahont los miran
Sempre patint ó gosant?

¿S'hòmo de bé y es dolent
Recompénsa igual rebrán
Des camí que seguirán
Visquent bé ó malament?
¿P'es vici heyaurá torment
Y premi per sa virtut?
¿S'innocent será abatut
Y s'orgullós exaltat?
¿Rebrá es càstich es malvat
Que tant s'ho té merescut?

Un pich desvariàtant
Axò à mí me preguntava:
Es fret des dupte gelava
Lo méu còr que bategant
De pò estava tramolant...
Quant me paresqué sentí
Una veu que me va dí:
«Aquests duptes déxa aná...
Creure impòrta y ben obrá...
Ditxós tú si heu fas axí.»

JORDI DES RECÓ.

CONTESTACIÓ À N'EN JORDI DES RECÓ.

¿Duptes dius? Jòrdi estimat!
¿Còm se concix qu'ets un jove
Que no ha vist dins cap alcova
De qui's mòr el trist combat!
Si còm jò haguesses estat
Cènt pichs presenciant la mòrt,
Amb couhòrt, ó amb desconhòrt,
Cap miqueta dupтарыes
De que vendrán altres dies
D'horrenda ó gloriosa sòrt.

Haurias vist qualqué pare
De familia, plé d'amor,
Que de dexarla es dolor
Duya pintat à sa cara.
Fesomia cruèl y rara
Que sou sufriment bé deya...
Més quant sa vista ja hey veyá
Dins l'altra mon, s'alegrava,
Y La Mòrt el me dexava
Amb sa boca que li reya.

També haurias contemplat
Qualqué mòrt sense dolós

D'un incrèdul, d'un viciós,
D'un heretge, ò d'un malvat;
Y t'haurias admirat
De veure 'l sempre content
Esperà es fatal moment...
Més quant La Mort arribava;
Quina cara que posava
Tan faresta y eloquent!

Per tot quant Déu va creà
Dins la terra, té septils
S'homo y membres exquisits
Per poderho disfrutà.
S'enteniment, més enllà
Heu ven morades precioses.
Y d'altres molt horroroses;
¿Y no ha de porè un dia
Sentí sa pena ò alegría
D'aquelles creacions hermoses?

¿Qui no sent dins es séu cò
Lo ètern de son esperit?
¿Qui no veu que es infinit
De la vida es rich tresò?
Lo qu'hey ha, Jòrdi, amb axò
De viure ò morí, sòls es
Qu'ha de mudà de destrès
S'esperit qu'ara t'anima
Y ha de dú clòsca més prima
O càrrega de més pès.

No duptes més. Per si al cás
Pren sempre es camí milló.
Si saps fé es téu amalló
Papayona en sortirás.
Més si rossegant t'en vas
Dins viñes à xupà rems
Y de filà pèrds es temps
Quant, ja sa caló acabada,
Te matará sa gelada,
Serás de s'estable fèms.

Considera qu'es un ví
Ton esperit, y reelòs
Dins sa botella des còs
Está esperant s'acalari.
Si no vas p'es bon camí
D'evitá que prenga s'agre,
Duguent lo de llevat magre
Perque torn llampant y elá;
Sa botella en destapá
El tirarán per vinagre.

No hey ha vél. Lo que 'l Creadó
Ha creat no pòt finí
Fins que cumplesca aquell fi
Que li destiná el Señor.
Podrás morí, però no
Torná no rès. S'esperit
Pòt baratá de vestit,
Però sia en manco ò en més
En progrés ò en retrocés
Hà de pará à l'infinit.

PEP D' AUBEÑA.

COSA DE MÚSICA.

—¡Bergant!.... ¿perquè no has frit es cervell d'es xòt?

—Ell no en tenia... ¡era músich!

Axò surt de bona tinta: heu contá un dia un mèstre de música.

«*Salve hijos de la armonía*» diu Don Pámfilo à sa zarzuela *Campanone*, quant entra y me tròba ets artistas principals de sa companyia reunits per ensayá s'òpera, à punt de larsè xisclets. Entr'ells may arriban à un *acorde* perfèt: sempre hey ha *desafinacions*. Pareix qu' en tal ram de s'art, ses *disonancis*, que molts de pichs entran à formá part de *bellezas armónicas*, donan naxament à desavenències.

Per fòrsa deu haverhí d'havè una causa gròssa.

Encara no hem pogut veure que comensasen rinxo, rinxo, y componguentho com milló poguèssen acabasen un poch mes bé que lo comensat. Tot heu hem vist acabá malament ò amb fugues ò amb quatre còps sechs y d'afecte.

Veient que la còsa anava molt à la desbaratada, se son fètes provatures per posarhí remey. Orfeons, concèrts à n'es Circo, Teatro, Llònja; Societats *recreativas* armant seccions musicals y escòles; à cases particulárs reuniones; fins y tot un Conservatòri, que; una de dues, ò sa criatura nasqué migrañosa y amb ranola, ò sa dida duya felèra y llét dolenta, lo cert es que s'infant no pogué medrá, y ni untures, ni potingos, ni pedassos de grana p'es cap, ni bolquims de friseta verda, ni pildores de sustancia, ni begudes de tota casta, ni recetes de metge, ni remey de curandero, rès de rès ha servit.... y si s'estiu qui vé s'embolica amb so treure es barramet... aubant segú.

Fins à n'el dia present, poriam tení miltes esperances que sovinetjant ses temporades d'òpera, sa música agontás borinetjant. Però per ara l'hem fèta com En Parreta. Perque demunt es gast que dú aqueixa casta de còsa, que s'es posada à un prèn fòra terme, havent entrat com à mòdo de una locura, tenim que ja s'ha d'afegí à dit gast, es de fé vení músichs de fòra Mallorca; y si son bons còstan carets, y si son dolents còstan més cás, perque tot lo barato es carrestia. Y sa gent d'empresa; trèu cortes, y se retura.

Sa capella dona poquet de sí, y lo poch que dona de deu pichs, nòu, més valdria se gastás en llimosnes p'es pòbres, ò en figues seques p'ets atlòts de s'Escòla; que no pagant à músichs renoués que tant los és pegá à n'es may com à s'encruya, y dins la casa d'el Señor, s'hi están com si se trobassen à sa Plassa d'es Tancats...

També sentirem contá un dia, que quant es músichs entravan à una Iglesia à pendre part à sa fèsta, un, los demaná:

—¿Que será còsa bona aquesta muscada?

—Vòl que li diga... qualsevòl còsa... ¡per lo que pagan!

Aquell qu'havia fèta sa pregunta girá, y entrá à la sacristia, y fènt caure

bé sa convèrsa, demaná:

—¿Que pagan molt per aqueixa música?

—Vòl que li diga... pòca còsa... ¡per lo que tócan!

De quina part hey ha més culpa? D'es qui heu fan mal y no merexan milló *pago*: ò d'es qui no heu pagan a bon pièu perque heu fassen bé? Axò es un punt mal de distingí, y el dexám à judici d'es nòstros lectors. Es en petit un *problema* tant mal de resòldre com es que dú mareljats à tots es grans homes pensadós, y à la gent que s'afica à apedassá la còsa pública, referent als mòdos y sistemes de governá ses nacions, si ha d'essé *amollá* ò *estreña*. Y se tròban per exemple, à Nort-América, rès més ampla y amollat... y matàren es President de sa República: à Russia estregueren fòrt, y se féran séu, à tròssos, s'Emperadó: à Alemanía estrenguent y amollant, cassaren es pòbre veyet y li esvergaren una perdigonada: à Italia... à España... à France... per totes bandes, y fins y tot à Turquia no ténen hora segura, ni cap provatura que sia anada bé...

Lo matex son es músichs: cap pròva dona resultat: parexan còsa *refractaria* à sa *filosofia positiva transcendental* (¡mirau quin bolich de paraules més hermoses! ¡caurian bé dins qualsevòl alocució y proclama!)

Lo que si es cert, y axò no te cap casta de dupta, es que de cada dia sa còsa de música va pitjó, y que qui més hey pòsa més hey pèrd. Y ells, que justament son es qui per separat no pòden rès, rès fan per aplagarsè, y sempre van d'esbartet, es qui fan sa *barca*.

Tothom s'es unit y replegat en societats de tota casta, per fé qualche còsa y goñá quatra doblerecs. *Banch, Crèdit, Camvi, Carril, Dòs, Vapors, Harinera, Alfombrera, Cortecera, Algodonera*.... y totes ses demés; y s'en farán fins que Déu hey pòs fita... y ja surt à més d'una acció per habitant dins aqueixa Ciutat. Es pintós ténen es *Fomento*... y ara, entre uns quants d'ells y uns quants lletraferits, s'*Union de Literatos y Artistas*: ets aficionats à còsa de *Il·lustració, El Ateísmo*: altres *La Tertulia*: una *Escuela Mercantil*, amb un bon grapat de mils de duros, per espiellá lo necessari per arreglá gent que sápia quina má es sa dreta: fins y tot una *Cademi* per enseñansa de ball de *boleros* de resultes de lo bé que vá aná tal devertiment s'estiu passat; y s'hivernada, à col·lègis y costures *Pastorells*, ahont la gent si aficava fenthí caramull.... axò també du rumbo de pendre per bé... per ventura ne sortirà una societat titulada *La Pastorella*.

Tothom s'es arreglat, y devertit. Y es músichs, enrocats y espantats com es blat de l'añy tretze, y sense sèbre fé colcadora una trutja dins un solch.

A lo únich qu'han pogut arribá d'un

mòdo fundat demunt *firme*, es estat à s'organizació de sa *Banda Municipal*, vestits de verberòls: ¡allò si que fa mudat!... ¡casi, casi, fa *guerrero*!!

No mos desanimém: «*aun hay pàtria, Veremundo!*»

Encara hey ha esperansa: sa *Banda Municipal* per ventura serà sa baula que aguant sa música.

TROMPA D' ORGA.

XEREMIADES.

Hem vist es regalos que 'l Rey y la Princesa y es Diputats per Mallorca han enviat per ses fèstes de ses nòves Fires, y vertaderament fan ganes de disputar-los y goñarlos. A Can Aguiló des carré de Sant Nicolau los pòt admirá tothom que vulga.

Anauhi que no vos ne panadireu.

¡Hala! Pagesos, animauvos. Ses *Fires* nòves de Ciutat passen envant y s'acòsttan, y es hora de fé es cap viu perque cada vila trèga es partit que puga d'aquestes Fires.

Si jò fós un Batle de fòra, vendria y demanaria à n'es Batle de Ciutat que me concedís ò llogàs una plassa per conta de la vila; y allà senària trasts, y los arrendaria à n'es pagesos perqu'es dies de ses Fires hey venessan tota casta de productes, ja naturals, ja industrials, y de qualsevòl altra classe. Y à n'es centro de sa Plassa hey establiria un *puesto* tancat per sa música y per una ò varies pareyes de joves guapos y ben fèts que vestissen à costum de la vila; y p'es cavallets, cossiés, dimònis, àguiles, crestes ò lo que tengués que mostrá aquell pòble; y allà es decapvespres d'aquells bullosos dies hey posaria entrada personal (per exemple de mitx real) per totes ses persones que volgues sen veure lo d'aquella localitat. També dins aquest *puesto* hey mostraria aquelles còses rares ò de mèrit que puga tení la vila y si no pogués essè originals, en còpies conformes. Per aquest mèdi los treuria jò es such à ses Fires nòves en benefici des méus governats.

Voldriam qu'aquest pensament no caygués en terra.

S'han publicat ja dos programes per ses nòves Fires, un per un' Exposició provincial y s'altra per un Certámen literari y artístich. Més no mos diu cap d'ells quins son es dies determinats per fé ses Fires, encara qu'un des dos assegura que dins es mes d'Agost.

Es hora ja de que s'anuncihi es programa general, perque tothom se puga prepará y fé es seus contes, y que sàpiga

es públich si han d'essè en es començament ò à s'acabament des mes.

Esperam que ses Autoritats mos ho dirán prest, per porè ajudá amb totes ses nòstres fòrses à sa séua bona realizació.

—¿No m'vares dí que mos veuriam à Cort es divèndres à s'horabaxa?

—Sí. ¿Y què?

—Que no m'esperares.

—¿Qui heu ha dit? Jò hey vatx está dret més de tres hores.

—¡Mentida! Tú no hey estigueres més que dos minuts.

—T'enganas. Quant hey vatx arribá En Figuera senàva les cinch y un quart y no m'en vatx mòure fins que va sená les vuyt y mitja.

—No 't crech.

—Jò ténch testimònis que no me dexarán embustero y son es rellotgé de La Sala y es qui dona còrda à n'es rellotge.

—¿Qu'hey ha rès de nòu, Pere Xesch?

—Homo; t'he diré. Avuy en dia no pòt un sorti de ca-séua que no tròpiga totduna cént dimònis que 'l ténan, uns per un estil y ets altres per s'altra.

—Es ben cert. ¿Y perqu'heu dius?

—Perque axí còm hey ha llochs assegurats de llamps y altres de bombes y altres d'incèndis, ara han assegurat un camí, perque es qui fujan de dimònis y de ses séues tentacions s'hi pugan pas-seljá segús.

—¿Y còm l'han assegurat? Conte'u qu'axò es còsa curiosa.

—¿Còm? Amb creus. A n'es camí de Ciutat à Algayda n'hi han posades ara més de tres mil sètcentes cincuenta.

—No s'hi arrambará el Dimòni per allà. Ja 's segú.

—Ydò, si axò creus, l'èrres. Jò ara'n vénch y hey he trobat es dimòni més gròs de Mallorca.

—Digués ydò que ses creus son falses.

—Avuy en dia tot heu falsifican fins y tot ses creus.

Es qui son aficionats à *Rompe-Cabezas*, en mallorquí *trenca-caps* poren pas-sà per varios carrés de Ciutat però sobre tot p'es carré nòu d'Odon Colom que allà n'hi ha un de bò que encara no l'ha sabut descifrá cap Municipal.

Recomanam sa séua solució à n'es que en passen y fujan des fanch mirant en terra, y per més acertarló los aconseyam qu'hey vajan sense servellera.

Sa madona de Son Ros
Perqu'un jove que du *rus*
Li va descompondre un *ris*
Va beure un poch d'aygo *rás*.
¡Valga que no li fé *res*!

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mal d'altri riayes son.*

SEMBLANSES.—1. *En que pela.*
2. *En qu'hey ha Municipals.*
3. *En que cau.*
4. *En que'l passan.*

TRIÀNGUL....—*Marcha-March-Mar-Ma-M.*

PREGUNTES....—1. *A n'es temps.*
2. *A n'es justé que fa es bauls.*
3. *A n'es rellotge.*
4. *Alend.*

FUGA.....—*Quí fa un pané fa un còco.*

ENDEVINAYA.—*Un didal.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Pollo.*

Sis:—*Un Zulu y Metirrotzini.*

Sèt:—*Un Retratista aferradís.*

Y una no més.—*Na Toninayna, à les deù y mitxa y Un Enamorat.*

Mos han remès es sigüents versos:

A S'ATLOTA CASADISSA.

Si es *Sardine* s'es casat
Per axò no tengues pó
Sempre me tendrás à jò
Si es que no n'has trobat.
Duch levita, som herinós,
Bromista còm es primé,
Es piano el toch molt bé
Y dobles en duch per dós.
Diguem ara si t'convé
Fé ò no tal casament;
Digamhó perque impacient
Sa respòsta esperaré.

UN POLLO.

Dijamenge, sortint de missa,
Es *Sardine* va lletgi
Sa glòsa que posá aquí
Una *Atlota casadissa*.
Y à n'axò pòt contestar
Que, si bé ja's fá sa ròba,
Encara fadri se tròba
Por lo que gaste mandar.
Li servesca per avis;
Y si es per axò que plòra,
Ja veu qu'ara encara es hora
D'enganxa es *Festetjadis*.

GEROGLIFICH.

No mesa DC r PA.

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un hòmo à una trompa?
2. ¿Y ses possessions à n'es Cristianisme?
3. ¿Y Hércules à la Sèu?
4. ¿Y un elefant à qualque músich?

X.

FUGA DE CONSONANTS.

Y.. D .BRL C.D. G.T. N VL ML

J. S.

ENDEVINAYA.

Plat sobre plat
Un cavallé anopenat,
Una jaya xeperuda
Y molta de gent menuda
Que passa per un forat.

SEN PERINS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

2 ABRIL DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.